

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-04-06)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-04-06)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 257. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010238.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 6. April 1864.

Aften.

Min egen kjære Ven!

Jeg kan dog intet foretage mig i Dag, hvad kan jeg da gjøre bedre end alt i Aften at begynde paa mit første Brev til Dem, efter at jeg er kommet hjem fra et lille Besøg med Børnene hos Deres Tante.² Tak fordi De var her og sagde Børnene Farvel! Ligesom det ligger mig paa Hjerte, at disse Børn skal holde af Dem, saaledes glæder jeg mig over, at De deler min Kjærlighed til disse Smaa. Det fornøiede mig at træffe Fru Degen hos Deres Tante, saa at hun ikke sad alene denne første Aften efter at De var borte.

Jeg var ret inderlig bedrøvet i Aftes ved at sige Dem Farvel, og med et tungt Hjerte lagde jeg mig til Bo, anbefalende Dem i Guds Varetægt. Stormer gjør det vel ikke i Dag, men Veiret er raat og koldt, saa det vist bliver en ubehagelig Sætour for min stakkels Ven. Jeg saae Dampskibet seile forbi, Havet saae barsk ud. Den lille Anna sagde: „Du seer saa alvorlig ud, er du bedrøvet, s. 258fordi Krieger reiser?“ Jeg svarede som sandt var: „Ja, det er jeg.“ Det er dog forunderligt faae Timer iforveien at trykke en Vens Haand, der staaer paa samme Jordbund som vi, og da at see ham overleveret til den upaalidelige Sø, der med hvert Minut fjerner ham længer og længer fra os. Hvor meget kan ikke være forandret, naar man atter sees? Dog, ikke sandt, vort Venskab maa blive uforandret. Jeg var saa blød i Dag paa Prøven paa „Dina“¹, at mine gode Kammerater er istand til at tro om mig, at jeg har Følelse.

Tak for det deilige Menneske, De skjænkede mig i Aftes! Hvor jeg glæder mig til engang i en anden Verden at beskue Skjønheden, den Rene, den Ophøiede, thi der maa den dog vel findes. Det var ret elskværdigt af Dem, at De i Aftes havde tænkt paa at give mig en lille Forsmag herpaa.

Da jeg i Morges kjørte paa Prøve, saae jeg Frohne og Petersen og endnu Een til, jeg ikke kjendte, gaae og maale paa Vedels Grund! jeg glædede mig over dette Syn.² Dem selv søgte mine Øine forgjæves i Deres Vinduer, men i Tanken sagde jeg Dem et hjerteligt Farvel; jeg drømte ikke om, at jeg endnu engang skulde trykke Deres Haand til Afsked. De saae saa qvik og glad ud, at det gjorde mig godt.

Uh! Hvor skammeligt! Jeg seer af Berling, at Conferens-Mødet vil blive udsat til d. 22., og tilføier, at den næppe vil faae en kort Session.³ Det var vel saaledes ikke nødvendigt, at De alt i Dag reiste. Ak, om vor Herre vilde lade os beholde Dybbøl og Als.

Jeg gaaer nu tilsengs ovenpaa denne anstrængende Dag med Bønner til Himlen om at bevare min kjære Ven. Inderlig Tak for Deres Afskeds-Ord i Aften. Jeg skal nok lade høre fra mig, ikke fordi De ikke skal kunne holde det ud i London, men fordi Deres stakkels Veninde trænger til at tale gjennem disse Breve med sin Fortrolige.

d. 7. April.

I Morges frøs her 5 Grader. Mine Vinduer i Sovekammeret vare ganske tilfrosne. Naar vil dog denne Vinter ophøre. Jeg glæder mig i Dag til, at De nu har overstaaet den fæle Søreise og staaer paa fast Grund. Idag har flere s. 259omtalt for mig, at Monrad har gjort et heldigt Valg i Dem, og dette lader til at være den almindelige Mening. Man bliver altid glad, naar de, man holder af, paaskjønnes, ikke sandt? Paa Theatret fortaltes i Dag, at Gade i denne Tid flygter for Meza, fordi denne absolut vil gjøre ham bekjendt med sine Compositioner.¹ Meza havde til dette Øiemed meldt sig hos Gade, der selv lukkede sig inde, men fik Høedt til at modtage ham. Meza kom imidlertid ikke, og da Gade i Værelset ved Siden af ingen Musik hørte, tog han Mod til sig og gik ind, men traf i hans Sted Andersen, der læste sit nye Stykke høit for Høedt. Det kan man kalde at komme fra Dynen paa Halmen. Er de dog ikke gale, disse Halv-Genier? Gud fri os fra det Onde. I Eftermiddag vilde jeg see, hvorledes Deres Tante havde det, men hørte ved Døren, at Emil Vedel med Kone var hos hende;² hun trængte altsaa ikke til mig, og jeg gik igjen. Det har noget hyggeligt for mig, at jeg imellem kan gaae ind i Deres Huus; med Fornøielse saae jeg fra Veien Gardinerne ophængte i Stuen, et Tegn paa stor Fremgang i Ordningen; om faa Dage vil saaledes Alt være færdigt, og Huuset venter da kun paa det Vigtigste, dets Herre. Lad mig nu see, at De passer godt paa Dem selv i den fremmede By og under den forandrede Levemaade. Med stor Længsel venter jeg nu paa Deres første Budskab, gid det maa indeholde, at De har det godt privat, om det offentlige lader der sig vel intet sige endnu. Jeg selv lever med daglige Prøver paa „Dina“, der skal gaae paa Søndag. Det er haardt at skulle spille Comedie under disse Omstændigheder. Naar jeg kommer hjem paa Søndag Aften, ligger der intet til mig fra min Ven, og jeg veed det iforveien, at netop paa Søndag efter dette Stykke trængte jeg til et venligt Ord; hvor ofte har De ikke formildet disse triste Øieblikke, naar jeg ved min Hjemkomst er henvist til Taushed og Eensomhed; den gode Gud lønne Dem for al Deres Godhed mod

Deres inderligt hengivne
Veninde.